

“मीठे बच्चे- यो रूहानी हस्पिटल तिमीलाई आधाकल्पको लागि सदा एभरहेल्दी बनाउनेवाला हो, यहाँ तिमी देही-अभिमानी भएर बस।”

प्रश्न:- धन्दा आदि गर्दा पनि कुनचाहिँ निर्देशन बुद्धिमा याद रहनु पर्छ?

उत्तर:- बाबाको निर्देशन छ- तिमीले कुनै साकार वा आकारलाई याद नगर, एक बाबाको याद रहयो भने विकर्म विनाश हुन्छ। यसमा कसैले फुर्सत छैन भन्न सक्दैन। सबैथोक गरेर पनि यादमा रहन सक्छौ।

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूप्रति बाबाको गुडमर्निङ्ग। गुडमर्निङ्ग भनेपछि बच्चाहरूलाई भनिन्छ बाबालाई याद गर। बोलाउँछन् पनि- हे पतित-पावन आएर पावन बनाउनुहोस्। त्यसैले बाबाले पनि सबैभन्दा पहिला भन्नुहुन्छ- रूहानी बाबालाई याद गर। रूहानी बाबा त सबैको एकै हुनुहुन्छ। पितालाई कहिल्यै सर्वव्यापी मानिदैन। जति हुन सक्छ प्यारा बच्चाहरू! बाबालाई याद गर। कुनै पनि साकार वा आकारलाई याद नगर, सिवाय एक बाबा। यो त बिल्कुल सहज छ नि। मानिसहरूले भन्छन्- हामी व्यस्त छौं, फुर्सत छैन। तर यसमा त फुर्सत सदैव हुन्छ। बाबा युक्ति बताउनु हुन्छ- यो पनि जानेका छौ, बाबालाई याद गरेमा हाम्रो पाप भस्म हुन्छ। मुख्य कुरा यो हो। धन्दा आदि गर्न कुनै मनाही गरिदैन। त्यो सबै गर्दै केवल बाबालाई याद गर ताकि विकर्म विनाश होस्। यो त सम्झन्छन्- हामी पतित छौं, साधु-सन्त, ऋषि-मुनि आदि सबैले साधना गर्छन्। साधना गरिन्छ भगवानसँग मिल्न। त्यो जबसम्म उहाँको परिचय हुँदैन, तबसम्म मिल्न सक्दैनौ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाको परिचय दुनियाँमा कसैलाई पनि छैन। देहको परिचय त सबैलाई छ। ठूलो चीजको परिचय तुरुन्त हुन्छ। आत्माको परिचय त जब बाबा आउनु हुन्छ तब सम्झाउनु हुन्छ। आत्मा र शरीर दुई चीज छन्। आत्मा एक तारा (स्टार) हो, जुन अति सूक्ष्म छ। यसलाई कसैले देख्न सक्दैन। जब आएर बस्छौ भने देही-अभिमानी भएर बस्नुपर्छ। यो पनि एउटा हस्पिटल हो नि, आधाकल्पको लागि सदा स्वस्थ हुन। आत्मा त छ अविनाशी, कहिल्यै विनाश हुँदैन। आत्माको नै सारा पार्ट छ। आत्माले भन्छ- म कहिल्यै पनि विनाश हुन्न। सबै आत्माहरू अविनाशी छन्। शरीर छ विनाशी। अब तिम्रो बुद्धिमा यो बसेको छ- हामी आत्मा अविनाशी हौं। हामीले ८४ जन्म लिन्छौं, यो ड्रामा हो। यसमा धर्म स्थापक को को कहिले आउँछन्, कति जन्म लिन्छन्- यो त जानेका छौ। ८४ जन्म जो गायन गरिन्छ, अवश्य कुनै एक धर्मका हुनुपर्छ। सबैको त हुन सक्दैनन्। सबै धर्मका एकैचोटि त आउँदैनन्। हामी अरूको हिसाब किन निकालौं? जानेका छन्- फलानो-फलानो समयमा धर्म स्थापना गर्न आउँछन्। त्यसको फेरि वृद्धि हुन्छ। सबै सतोप्रधानबाट तमोप्रधान त हुनु नै छ। दुनियाँ जब तमोप्रधान हुन्छ तब फेरि बाबा आएर सतोप्रधान सत्ययुग बनाउनु हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले नै फेरि नयाँ दुनियाँमा आएर राज्य गर्छौं, अरू कुनै धर्म हुँदैन। तिमीहरूमा पनि जसलाई उच्च पद लिनु छ, उनीहरू धेरै यादमा रहने पुरुषार्थ गर्छन् र समाचार पनि लेख्छन्- बाबा म यति समय यादमा रहन्छु। कुनैले त पूरा समाचार लाजको कारण दिँदैनन्। सम्झन्छन्- बाबाले के भन्नुहोला। तर थाहा त हुन्छ नि। स्कुलमा टिचरले विद्यार्थीहरूलाई भन्छन् नि- तिमीले यदि पढेनौ भने फेल हुन्छौ। लौकिक आमा पिताले पनि बच्चाहरूको पढाइबाट सम्झन्छन्। यो त महाविद्यालय हो। यहाँ त क्रमसँग बसाइँदैन। बुद्धिद्वारा सम्झिन्छ, नम्बरवार त हुन्छन् नि। अब बाबा राम्रा राम्रा बच्चाहरूलाई कहीं पठाइदिनुहुन्छ, उनीहरू फेरि जान्छन्। अरूले पनि लेख्छन् हामीलाई महारथी चाहियो, त्यसैले अवश्य सम्झन्छन्- ऊ हामी भन्दा होसियार नामुद छ। नम्बरवार त हुन्छन् नि। प्रदर्शनीमा पनि अनेक प्रकारका आउँछन्, त्यसैले गाइड पनि खडा हुनुपर्छ जाँच गर्नको लागि। रिसिभ गर्नले त जान्दछ- यो कस्तो व्यक्ति हो। उसलाई फेरि इशारा गर्नुपर्छ, यसलाई तपाईंले सम्झाउनुहोस्। तिमीले पनि जान्न सक्छौ- फस्ट ग्रेड, सेकेण्ड ग्रेड, थर्ड ग्रेड सबै छन्। त्यहाँ त सबैको सेवा गर्नु नै छ। कोही ठूलो व्यक्ति छ भने अवश्य उसको खातिरी सबैले गर्छन् नै। यो काइदा हो। बाबा अथवा टिचरले बच्चाहरूको क्लासमा महिमा गर्छन्, यो पनि सबैभन्दा ठूलो खातिरी हो। नाम निकाल्ने बच्चाहरूको महिमा अथवा खातिरी गरिन्छ। यो फलानो धनवान हो, धार्मिक व्यक्ति हो, यो पनि खातिरी हो नि। तिमीले यो बुझ्नेका छौ- सबैभन्दा उच्च भगवान हुनुहुन्छ। भन्छन् पनि, वास्तवमा सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ। तर फेरि सोध- उहाँको बारेमा बताउनुहोस्, भनिदिन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। एकदम तल झारिदिन्छन्।

अब तिमीले सम्झाउन सक्छौ- सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान, उहाँ हुनुहुन्छ मूलवतनवासी। सूक्ष्मवतनमा छन् देवताहरू। यहाँ रहन्छन् मनुष्य। सबैभन्दा उच्च भगवान उहाँ निराकार हुनुहुन्छ।

अहिले तिमीले जानेका छौ- हामी जो हीरा समान थियौं, हामी नै फेरि कौडी समान बन्न पुगेका छौं। फेरि भगवानलाई आफू भन्दा पनि तल लगेका छन्। जान्दैं जानेका छैनन्। तिमीहरूलाई नै पहिचान मिल्छ, फेरि पहिचान कम हुन्छ। अहिले तिमीले बाबाको पहिचान सबैलाई दिदै जान्छौ। धेरैलाई बाबाको पहिचान मिल्छ। तिम्रो मुख्य चित्र हो नै यो त्रिमूर्ति, गोला (सृष्टि-चक्र) र कल्प वृक्ष। यिनमा कति ज्ञान (प्रकाश) छ। यो त कसैले पनि भन्छ- यी लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगको मालिक थिए। ठीक छ, सत्ययुग भन्दा पहिला के थिए? यो पनि अहिले तिमीलाई थाहा छ। अहिले हो कलियुगको अन्त्य र छ पनि प्रजाको प्रजामाथि राज्य। अहिले राजाई त छँदै छैन, कति फरक छ। सत्ययुगको सुरुमा राजाहरू थिए र अहिले कलियुगमा पनि राजाहरू छन्। तर कोही त्यस्तो पावन छैनन्, कसैले त पैसा दिएर पनि टाइटल लिन्छन्। महाराजा त कोही छँदै छैन, टाइटल खरिद गर्छन्। जस्तै, पटियालाका महाराजा, जोधपुर, बीकानेरका महाराजा.... नाम त लिन्छन् नि। यो नाम अविनाशी चल्दै आउँछ। पहिला पवित्र महाराजाहरू थिए, अहिले छन् अपवित्र। राजा, महाराजा शब्द चल्दै आउँछन्। यी लक्ष्मी-नारायणको लागि भन्छन् यी सत्ययुगको मालिक थिए, उनीहरूबाट कसले राज्य लियो? अहिले तिमीलाई थाहा छ- राजाईको स्थापना कसरी हुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई अहिले पढाउँछु- २१ जन्मको लागि। त्यो त पढेर यस जन्ममा नै वकिल आदि बन्छन्। तिमी अहिले पढेर भविष्य महाराजा महारानी बन्छौ। ड्रामा योजना अनुसार नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ। अहिले हो पुरानो दुनियाँ। जति नै राम्रा राम्रा ठूला महल हुन् तर हीरा-जुहारतको महल त बनाउने कसैमा तागत छैन। सत्ययुगमा यो सबै हीरा-जुहारतहरूको महल बनाउँछन् नि। बनाउनमा कुनै बेर कहाँ लाग्छ र! यहाँ पनि भूकम्प आदि हुँदा धेरै कारिगर लगाइदिन्छन्, एक-दुई वर्षमा सारा शहर खडा गरिदिन्छन्। नयाँ दिल्ली बनाउनमा ८-१० वर्ष जति लाग्यो, तर यहाँका कामदार (लेबर) र त्यहाँका कामदारहरूमा त फरक रहन्छ नि। आजकल त नयाँ नयाँ आविष्कार पनि निक्किलरहन्छन्। घर बनाउने विज्ञानको पनि जोड छ, सबैथोक तयार मिल्छ। तुरुन्त तल्ला तयार हुन्छ। धेरै छिटो छिटो बन्छन्, त्यसैले यी सबै त्यहाँ काममा त आउँछन् नि। यी सबै साथमा जान्छन्। संस्कार त रहन्छ नि। यो विज्ञानको संस्कार पनि जान्छ। अहिले बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ, पावन बन्नु छ भने बाबालाई याद गर। बाबाले पनि गुडमर्निङ्ग भनेर फेरि शिक्षा दिनुहुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! बाबाको यादमा बसेका छौ? घुम्दा, फिर्दा बाबालाई याद गर किनकि जन्म-जन्मान्तरको बोझ शिरमाथि छ। सिँटी उत्रिदै उत्रिदै ८४ जन्म लिन्छौ। अहिले फेरि एक जन्ममा कला वृद्धि हुन्छ। जति बाबालाई याद गर्दै रहन्छौ, त्यति खुशी पनि हुन्छ, तागत पनि मिल्छ। धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई पहिलो नम्बरमा राखिन्छ, तर यादमा बिल्कुल रहँदैनन्। हुन त ज्ञानमा तीक्ष्ण छन्, तर यादको यात्रा छँदै छैन। बाबाले त बच्चाहरूको महिमा गर्नुहुन्छ। यी पनि नम्बरवनमा छन् भने अवश्य मेहनत पनि गरेको हुनुपर्छ नि। तिमीले जहिले पनि सम्झ- शिवबाबाले सम्झाउनु हुन्छ, अनि बुद्धियोग त्यहाँ लागिरहन्छ। यिनले पनि सिक्छन् होला नि। फेरि पनि भन्छन् बाबालाई याद गर। कसैलाई पनि सम्झाउनको लागि चित्र छन्। भगवान भनिन्छ नै निराकारलाई। उहाँ आएर शरीर धारण गर्नुहुन्छ। एक भगवानका बच्चा सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हुन्। अहिले यस शरीरमा विराजमान छन्। सबै अकालमूर्त छन्। यो अकालमूर्त आत्माको तख्त (सिंहासन) हो। अकालतख्त भिन्नै कुनै खास चीज होइन। यो तख्त हो अकालमूर्तको। भृकुटीको बीचमा आत्मा विराजमान हुन्छ, यसलाई भनिन्छ अकालतख्त। अकालतख्त, अकालमूर्तको। आत्माहरू सबै अकाल हुन्, कति अति सूक्ष्म छन्। बाबा त हुनुहुन्छ निराकार। उहाँले आफ्नो तख्त कहाँबाट ल्याउनु हुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पनि यो तख्त हो। म आएर यो तख्त सापटी लिन्छु। ब्रह्माको साधारण वृद्ध तनमा अकाल तख्तमा आएर बस्छु। अहिले तिमीले जानिसकेका छौ- सबै आत्माहरूको यो तख्त हो। मनुष्यको नै कुरा गरिन्छ, जनावरहरूको कुरा त होइन। पहिला जो मनुष्य जनावर भन्दा पनि खराब भएका छन्, उनीहरू त सुध्छिन्। कसैले जनावरको कुरा सोधे भने उनलाई भन- पहिला आफूलाई त सुधारौं। सत्ययुगमा त जनावर पनि धेरै राम्रा, फस्टक्लास हुन्छन्। फोहर आदि केही पनि हुँदैन। राजाको महलमा परेवा आदिका किचडा (बिष्टा) भयो भने त सजाय मिल्छ। थोरै पनि फोहर हुँदैन। त्यहाँ धेरै सावधानी रहन्छ। पहरेदार रहन्छन्, कहिल्यै कुनै जनावर आदि भित्र घुस्न सक्दैन। धेरै सफाई रहन्छ। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा पनि कति सफाई रहन्छ। शंकर-पार्वतीको मन्दिरमा परेवा पनि देखाउँछन्। त्यसो भए अवश्य मन्दिरलाई पनि फोहोर गर्छन् होला। शास्त्रहरूमा त धेरै दन्त कथाहरू लेखिदिएका

छन्।

अहिले बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, उनीहरू मध्ये पनि थोरै छन् जसले धारणा गर्न सक्छन्। बाँकीले त केही पनि बुझ्दैनन्। बाबाले बच्चाहरूलाई कति प्यारसँग सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! धेरै धेरै मीठो बन। मुखबाट सदैव रत्न निकलिरहोस्। तिमी हौ रूप वसन्त। तिम्रो मुखबाट पत्थर निकलिनु हुँदैन। आत्माको नै महिमा हुन्छ। आत्माले भन्छ- म राष्ट्रपति हुँ, फलानो हुँ...। मेरो शरीरको नाम यो हो। ठीक छ, आत्माहरू कसका बच्चाहरू हुन्? एक परमात्माको। त्यसैले अवश्य उहाँबाट वर्सा मिल्नु पर्छ। उहाँ फेरि सर्वव्यापी कसरी हुन सक्नुहुन्छ! तिमिले सम्झन्छौ- हामीले पनि पहिला केही जान्दैनथ्यौं। अहिले कति बुद्धि खुलेको छ। तिम्रो कुनै पनि मन्दिरमा गयो भने सम्झन्छौ- यी त सबै झुटा चित्र हुन्। १० हात भएका, हात्तीको सुँढ भएको कुनै चित्र हुन्छ र! यो सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री। वास्तवमा भक्ति हुनुपर्छ एक शिवबाबाको, जो सबैका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ- यी लक्ष्मी-नारायणले पनि ८४ जन्म लिन्छन्। फेरि सर्वोच्च बाबा आएर सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ। उहाँ भन्दा ठूलो अरु कोही छँदै छैन। यो ज्ञानको कुरा तिम्रो मध्ये पनि नम्बरवार धारण गर्न सक्छन्। धारणा गर्न सक्दैनन् भने बाँकी के कामका रहे। कोही त अन्धाको लठ्ठी बन्नको सट्टा स्वयं अन्धा बन्छन्। गाई जसले दूध दिँदैन भने उसलाई गौशालामा (पिंजरपुरमा) राख्छन्। यिनले पनि ज्ञानको दूध दिन सक्दैनन्। धेरै छन् जसले केही पुरुषार्थ गर्दैनन्। सम्झ्दैनन्, हामी केही त कसैको कल्याण गरौं। आफ्नो तकदिरको ख्याल नै रहँदैन। जे जस्तो मिल्थ्यो, त्यही ठीक। बाबा भन्नुहुन्छ- यिनको तकदिरमा छैन। आफ्नो सद्गति गर्ने पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ। देही-अभिमानि बन्न छ। बाबा कति उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ, र आउनु हुन्छ हेर कसरी पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा। उहाँलाई बोलाउँछन् नै पतित दुनियाँमा। जब रावणले बिल्कुल भ्रष्ट गरिदिन्छ, अनि बाबाले आएर श्रेष्ठ बनाउनु हुन्छ। जसले राम्रो पुरुषार्थ गर्छन्, उनीहरू राजा रानी बन्छन्। जसले पुरुषार्थ गर्दैनन्, उनीहरू गरिब बन्छन्। तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ गर्न सक्दैनन्। कोही त धेरै राम्रो तकदिर बनाउँछन्। हरेकले आफूलाई देख्न सक्छन्- मैले के सेवा गर्छु? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रूप-वसन्त बनेर मुखबाट सदैव रत्न निकाल्नु छ, धेरै मीठो बन्न छ। कहिल्यै पनि पत्थर (कटुवचन) निकाल्नु हुँदैन।

२) ज्ञान र योगमा तीक्ष्ण बनेर आफ्नो र अरुको कल्याण गर्नु छ। आफ्नो उच्च तकदिर बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ। अन्धाहरूको लठ्ठी बन्न छ।

वरदान:- माया वा विघ्नहरूबाट सुरक्षित रहने बापदादाको छत्रछायाँको अधिकारी भव जो बापदादाका सिकीलधे अनि प्रिय छन् उनीहरूलाई बापदादाको छत्रछायाँ अधिकारको रूपमा मिल्छ, जुन छत्रछायाँमा मायाको आउने तागत हुँदैन। उनीहरू सदा मायामाथि विजयी बन्छन्। यो यादरूपी छत्रछायाँले सर्व विघ्नहरूबाट सुरक्षित गरिदिन्छ। कुनै पनि प्रकारको विघ्न छत्रछायाँमा रहनेहरूको पासमा आउन सक्दैन। छत्रछायाँमा रहनेलाई मुश्किल भन्दा मुश्किल कुरा पनि सहज हुन जान्छ। पहाड समान कुरा पनि कपास समान अनुभव हुन्छ।

स्तोत्र:- प्रभुप्रिय, लोकप्रिय र स्वयंप्रिय बन्नको लागि सन्तुष्टताको गुण धारण गर।